

Sygn. akt VII K 147/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy w O. (1) VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S.

w składzie:

Przewodniczący: (...) Joanna Krzywińska - Skoczylas

Protokolant: Sylwia Cierpucha

w obecności Prokuratora: Moniki Rakus

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2014 roku

sprawy **T. I.**

syna T. i I. z domu T.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 lutego 2014 r., w miejscowości K. kierował w ruchu lądowym samochodem marki D. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, pierwsze badanie – 0,41 mg/l, drugie badanie- 0,41 mg/l alkoholu w wydychanym, powietrzu oraz pomimo orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego wO. (1) z dnia 25 lutego 2011 r., sygn.. akt. II K 17/11 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 lat, przy czym czynu tego dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. (1) z dnia 25 lutego 2011r., sygn. akt. II K 17/11 za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17.12.2010 r. do dnia 18.12.2010 r. oraz od 17.11.2011r. do dnia 30.04.2012r., pozostałą część kary zgodnie z postanowieniem Sądu Okręgowego we W. (1) z dnia 30 kwietnia 2012 r., sygn. akt V Kow 176/12/El w wymiarze 201 dni, odbył poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego **T. I.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, że wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat,

III. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 270 złotych, w tym opłatę w kwocie 180 złotych.

Sygn. akt VII K 147/14

UZASADNIENIE

W toku przeprowadzonego w niniejszej sprawie przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lutego 2014 roku w miejscowości K. oskarżony T. I. kierując samochodem marki D. (...) o nr rej (...) zatrzymany został do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy KPP w S.. Po przebadaniu oskarżonego urządzeniem typu alcosensor IV okazało się, że zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu wynosi 0,41 mg/l.

Dowód:

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 2-3,

wyjaśnienia oskarżonego k. 23, 44-44v,

Wyrokiem Sądu Rejonowego wO. (1) z dnia 25 lutego 2011 roku, w sprawie o sygn. akt II K 17/11 wobec oskarżonego za przestępstwo z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 42§2 k.k. orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat. T. I. orzeczoną karę odbywał w Zakładzie Karnym nr 2 we W. w okresie od 17 listopada 2011 roku do dnia 30 kwietnia 2012 roku. Postanowieniem Sądu Okręgowego we W. (1) Wydział V Penitencjarny i Nadzoru nad wykonywaniem orzeczeń karnych z dnia 30 kwietnia 2012 roku, sygn. akt VKow 176/12/el udzielono oskarżonemu zezwolenia na odbycie pozostałej części kary w ilości 201 dni poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, którą odbył w okresie od dnia 02 maja 2012 roku do dnia 19 listopada 2012 roku

Dowód:

wyrok Sądu Rejonowego w O. (1) sygn. akt II K 17/11 k. 27

wyrok Sądu Okręgowego we W. (1) sygn. akt IV Ka 415/11 k. 28

Oskarżony T. I. ma 39 lat, posiada jedno dziecko w wieku 3,5 roku, zawód wyuczony mechanik. Oskarżony zatrudniony jest w firmie budowlanej w J. w charakterze pracownika budowlanego osiągając z tego tytułu dochód w wysokości około 2000 złotych miesięcznie. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Oskarżony był dziewięciokrotnie karany sędownie.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego k. 22,44,

dane o karalności k. 16-18,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w O. (1) sygn. akt VI K 309/02 k. 6

odpis wyroku Sądu Rejonowego w O. (1) sygn. akt VI K 56/03 k. 7,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w O. (1) sygn. akt VI K 727/04 k. 8,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w O. (1) sygn. akt VI K 244/05 k. 9,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w O. (1) sygn. akt VI K 417/07 k.11,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w O. (1) sygn. akt II K 17/11 k. 13

wywiad w trybie art. 213§1 k.p.k. k. 26,

Oskarżony T. I. zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Oskarżony wyjaśnił, że w dniu kiedy zatrzymali go policjanci kierował samochodem, natomiast alkohol spożył poprzedniego dnia. Rano jak wstał, to sądził, że jest trzeźwy. Oskarżony podał, iż samochód, na prośbę kolegi zamierzał odprowadzić do jego miejsca zamieszkania. Oskarżony wyjaśnił, że wiedział, że ma zakaz prowadzenia pojazdów, był wiele razy karany za jazdę pod wpływem alkoholu. Oskarżony podał, że był głupi i nieodpowiedzialny, chciał pomóc koledze, nie zdawał sobie sprawy, że przez to może stracić dziecko, obecnie walczy o przejęcie opieki nad dzieckiem.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego k. 23, 44-44v

Sąd zważył co następuje:

Analizując całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, iż zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonego T. I. w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. nie budzą żadnych wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego, który w toku postępowania przygotowawczego jak i jurysdykcyjnego przyznał się do winy oraz na dowodach z dokumentów w postaci informacji z Krajowego rejestru karnego, odpisu wyroku Sądu Rejonowego w O. (1) Sądu Okręgowego we W. (1), danych osobopoznawczych, protokołu użycia urządzenia typu alcosensor IV, które to uznał za wiarygodne i zasługujące na uwzględnienie, albowiem sporządzone zostały w przepisanej formie przez osoby do tego uprawnione. Ponadto w toku postępowania żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawidłowości i prawdziwości .

Zgromadzone w sprawie dowody są zbieżne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego Sąd uznał je za wiarygodne, logiczne i korespondujące z dowodem z dokumentu w postaci odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 25 lutego 2011 roku, protokołem użycia urządzenia typu alcosensor.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych, będących wynikiem analizy zgromadzonego w sprawie całokształtu materiału dowodowego Sąd uznał, iż oskarżony T. I. dopuścił się zarzucanego mu czynu tj. w dniu 24 lutego 2014 roku, w miejscowości K. kierował w ruchu lądowym samochodem marki D. (...) nr rej (...), będąc w stanie nietrzeźwości, pierwsze badanie 0,41 mg/l, drugie badanie 0,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pomimo orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. (1) z dnia 25 lutego 2011 roku, w sprawie o sygn. akt II K 17/11 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 lat, w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. (1) dnia 25 lutego 2011 roku, w sprawie o sygn. akt II K 17/11 za czyn z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 grudnia 2010 roku do dnia 18 grudnia 2010 roku oraz od 17 listopada 2011 roku do 30 kwietnia 2012, pozostałą część kary zgodnie z postanowieniem Sądu Okręgowego we W. (1) z dnia 30 kwietnia 2012 roku, sygn. akt VKow 176/12/El w wymiarze 201 dni odbył poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego tj., po pouczeniu o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu, przestępstwa z art. 178a§1 i 4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Sąd uznał, iż oskarżony zawinił popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem nie wystąpiły żadne okoliczności usprawiedliwiające jego zachowanie, a oskarżony winien mieć świadomość, co do niedopuszczalności i znaczenia swojego zachowania. Oskarżony był dziewięciokrotnie karany sędownie, w tym czterokrotnie za przestępstwo prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, jednokrotnie za prowadzenie pojazdu wbrew zakazowi Sądu, jednokrotnie za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości wbrew zakazowi Sądu, jednokrotnie za przestępstwo z art. 233§1 k.k., 278§5 k.k., 242§3 k.k.

Wina oskarżonego tkwiła w tym, że mając pełną możliwość rozumienia znaczenia swojego postępowania oraz możliwość pokierowania nim, świadomie zdecydował się na kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości, wbrew zakazowi sądowemu, w warunkach powrotu do przestępstwa, sądząc, iż pozostanie bezkarny, czym dał dowód lekceważenia obowiązujących przepisów prawnych.

Te wszystkie okoliczności prowadzą Sąd do wniosku o potrzebie wymierzenia oskarżonemu kary adekwatnej do stopnia zawinienia i uwzględniającej okoliczności podmiotowe i przedmiotowe czynu.

Jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się w postaci zamiaru, w szczególności faktem popełnienia przestępstwa tego samego rodzaju po raz kolejny w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary w myśl art. 64§1 k.k. Oskarżony nie musiał kierować pojazdem, nie zaszła żadna okoliczność, która mogłaby usprawiedliwić jego zachowanie. Oskarżony kolejny raz postąpił wbrew obowiązującemu porządkowi prawnemu, wbrew orzeczeniu Sądu, pomimo danej mu szansy przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego. Oskarżony nie wyciągnął wniosków ze swojego zachowania, wiedząc, iż walczy o prawo do opieki nad dzieckiem w sposób świadomy przekreślił możliwość sprawowania nad nim opieki.

Tym samym, kierując się dyrektywami sądowego wymiaru kary określonymi w art. 53§1 i 2 kk Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. karę 1 roku pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu orzeczonej wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności pozwala przypuszczać, że spełni ona wobec niego cele wychowawcze i zapobiegawcze. Ponadto orzeczonej kara da społeczeństwu wyraz negatywnej oceny tego typu zachowań przez Sąd. Przy wymiarze oskarżonemu kary, jako istotną okoliczność wpływającą na wyższą karalność Sąd potraktował fakt, że oskarżony dopuścił się czynu będąc uprzednio kilkakrotnie karany sądownie, w tym za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, wymiarowi sprawiedliwości, w warunkach powrotu do przestępstwa, gdzie pomimo orzekania wobec niego pierwotnie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, gdzie dano mu szansę na życie zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, następnie kar bezwzględnych pozbawienia wolności oskarżony nie zmienił swojego zachowania. Oskarżony daną mu szansę zignorował, dopuścił się kolejnego przestępstwa, co dowodzi nieskuteczności stosowanych wobec niego środków probacyjnych i przemawia za orzeczeniem bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Sąd uznał, że za orzeczeniem wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności przemawiają zwłaszcza względy prewencji indywidualnej. Okres izolacji, zdaniem Sądu pozwoli na resocjalizację oskarżonego. Ponadto za orzeczeniem kary bezwzględnej przemawia fakt, jak już wskazano, iż już wcześniej oskarżony korzystał z dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary i mimo tego dopuścił się kolejnych przestępstw.

Według Sądu dalsze stosowanie wobec oskarżonego środków probacyjnych i brak dostatecznie dolegliwej kary, zamiast korygować osobowość oskarżonego, utwierdziłoby go w przekonaniu o jego bezkarności, możliwości uniknięcia dotkliwej kary, a więc utrwalaloby jego negatywne postawy, zamiast je eliminować.

Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat mając na uwadze fakt, iż oskarżony kierował pojazdem będąc pod wpływem alkoholu piąty raz. Pomimo tego, że wobec oskarżonego zapadły wyroki zakazujące prowadzenia pojazdów oskarżony w sposób świadomy łamał te zakazy, ponownie kierował pojazdem, w stanie nietrzeźwości. Ta sytuacja, w ocenie Sądu pozwala na przyjęcie, że jedynie zakaz prowadzenia pojazdów w większym niż minimalny, wskazany w ustawie wymiarze, a mianowicie w wymiarze 5 lat pozwoli oskarżonemu na wyciągnięcie odpowiednich wniosków ze swojego zachowania, uświadomi mu jaka odpowiedzialność za życie oraz zdrowie innych ludzi spoczywa na nim, jako kierowcy, w szczególności, biorąc pod uwagę jego beztroskę, wyeliminuje oskarżonego z ruchu drogowego. Niewątpliwie zakaz prowadzenia pojazdów w takim wymiarze wpłynąć ma również na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, wskazanie, że nie może być tolerowane prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości i jakie są konsekwencje takiego zachowania.

Jednocześnie na podstawie art.627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 270 złotych, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 180 złotych.

W sprawach z oskarżenia publicznego zasadą jest bowiem, że jeżeli Sąd nie znajduje podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, to ma obowiązek je zasądzić na rzecz Skarbu Państwa (patrz post. SN z 24.02.2004 r., WZ 9/04, OSNwSK 2004/1/392). W rozpoznawanej sprawie Sąd nie dopatrył się okoliczności uzasadniających zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych. Oskarżony posiada stałe zatrudnienie osiągając z tego tytułu dochód, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, iż uiszczenie należności sądowych stanowiłoby dla niego zbytnią uciążliwość.

Sygn. akt **VII K 147/14**

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie.
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu.
3. kalendarz 14 dni.

01.12.2014 roku